

Давлате, ки дар он мусикии бегона баланд аст, хавфи вайронӣ дар он аст. (Бисмарк)

Амният ва хифзи арзишҳои миллӣ дар марҳилаи ҷаҳонишавӣ рисолати бузурги фардони бедор, ҳудогоҳу зирак ва дӯстдори ҳар катра об ва ҳар зарра ҳоки мукаддаси ин марзи бихиштист. Ҷаҳонишавӣ бо суръати қайҳонӣ ба ҳамаи рукҳои иҷтимоӣ, иқтисодӣ, сиёсӣ, фарҳангӣ, маориф, тандурустӣ, васоити иттилоотӣ хизматрасонӣ ворид гардида, таъсиргузор аст. Аз ҳама ҷанбаи муассиртарин ворид гаштан ба ҳолати рӯхонӣ, равонӣ, зехнӣ ва фаъолияти низоми асаби инсон аст, ки ниҳоят ҳатарзост. Таърихи инсониятро гар аз дидгоҳи таҳлили равоншиносӣ ба таҳқиқ бигирем, муайян мешавад, ки таъсири омилҳои иттилоотӣ равонӣ, таблиғи тарғиботӣ ба тағйир додани натавононӣ ин ё он речими сиёсӣ таъсиргузор буданд, балки сабабгори бисёр ошӯбу куштор, аз байн рафтани давлатҳо, сар задани ҷангҳои ҷаҳонӣ, қатлиҳои халқу миллатҳо, ихтилофоти байни динҳо, тақсимшавии дин ба шохаву мазҳабҳои ба ҳам рақиб ва дигар вайронкорҳои сартосарӣ гардидаанд, ки гурӯҳҳои хурди манфуре аз он баҳра бардоштаанд. Ҷаҳон ҳамеша аз ин гуна тоифаи ифритӣ ҳолӣ набудаву ҳолӣ намемонад, зеро тухми бад бештар бисабзад дар ҷаҳон. Ин заҳри мазаррат, ки бо сеҳри аҳриманӣ ба мағзхӯрдан аст, ҳаками озодагавҳар Фирдавсӣ «Заҳҳои морон» ном ниҳодаву сипас Леонардо-Да-Винчӣ дар даврони эҳёи Аврупо «Чодуи сиёҳ» гуфта, ки имрӯз бо дастгоҳи иттилоотӣ тасвиру садо бозичаи дасти абаркудратҳои ҷаҳонӣ гардида ба мағзшӯй ва пошидани тухми нифоку низоъ машғул аст. Арзишҳои фарҳангӣ, таърихӣ, забонӣ, адабӣ, эътиқодӣ бо нишонаҳои ҳайсиату ҳуввияти миллӣ ҷун таноби меросии зехният, киёфа, ҷисм, рӯҳу равон аз насл ба насл гузашта генофонди миллатро ташкил медиҳад ва хифзу аз ҳатар эмин нигоҳ доштани он қарзи вичдонии ҳар фарди бедори ҷомеа аст. Хифзи генофонди миллат масъалаи рақами як бояд бошад дар назди тамоми зинаҳои сохтори ҳокимияти давлатӣ, оғоз аз соҳаи маорифу тандурустӣ то амният ҳифзи сарҳадот. Зеро ҷуноне зикр сохтем қувваҳои манфиатҷӯӣ, қудратталаб, мочароангез ва ифротӣ дар ҷустани ҳолиҳои сиёсӣ дар афкор, дониш, рушд, тартибот ва ваҳдати миллӣ буда, дар фурсати муносиб қадами номубораки ҳудро ба ин марзи бихиштӣ гузоштанианд. Бедории афкор, зиракии сиёсӣ, меҳр ба ҳоку оби Ватан арзишҳои мукаддастаринанд, ки зарур аст, то дар дилу дида, ғӯшу забони наслҳо аз домони модар, бӯғча, мактаб то донишгоҳ, пасон дар муассисаву ташкилот, қорхонаву қоргоҳҳо парвариш бидиҳем. Имрӯз Тоҷикистони азиз дарвозаҳои ҳешро ба рӯи тамоми мамолики олам боз сохтаву омодаи ҳамкорист, ки қатъи ҷиддиест дар рушди тамоми рукҳои низоми давлат. Пас зарурияти таърихиву амри вичдонист, ки ҳар як узви ҷомеа барои хифзи арзишҳои миллӣ ташаккулу сайқал додан, инчунин муаррифии онҳо ватандоронаву миллатдӯстона амал наояд. Ҷуноне, ки Пешвои муаззамии миллат, муҳтарам Эмомалӣ Раҳмон дар паём ва ҳар як гузоришу вохӯриҳо, махсусан дар мулоқот бо намоёндагони ҷомеаи кишвар ба муносибати фарорасии моҳи шарифи Рамазон

12.05.2018с. дар шаҳри Душанбе таъкид намуданд, зиракии сиёсӣ, хифзи хуввияти миллат, дӯст доштани ин марзи бихиштӣ, амр ва карзи имониву вичдонии ҳар як фарди солимфистри чомеа аст. Имрӯз вуруди молу амволи истеъмоливу маишӣ либосвориву пойафзол, ороишоту атриёт, дорую маводи табобатӣ ва дигар ашёи рӯзгордорӣ аз хориҷи дуру наздик бозору мағозаҳо, дӯкону растахоро лаболаб пур намудаасту ҳар як тоҷире бар манфиати чайби хеш амал сохта бар зарари он дар солим мондани фардои генофонди миллат заррае фикр намекунад. Дарвозаҳо боз асту барои рушди сохибдорӣ маратория эълон шудаву имкониятҳо васеъ аст, танҳо гурури миллий, ояндабинӣ, хушбинӣ ба фардои миллат ва давлати тоҷик зарур асту тамоми. Нисбати вуруди маводи доруворие, ки бесифат будаву захиранд чандин матолиби дарднок пешниҳод гардида, вале натиҷаи мушаххасе дар ин самт нест. Агар ба ин минвол вуруди доруворӣ ва маводи табобатӣ чун сел идома ёбад баъди як даҳсолаи дигар як насли солим боқӣ намемонад, зеро таҷрибаи шуда, ки он захримикатҳо позаре набошта таркиби генетикии хайсияти инсонро вайрон месозанд. Масъалаи дигар тамоми маводи истеъмоливу либосворӣ, бозичаҳо, уребаҳо кӯдакон ва дигар ашёҳои маишӣ рӯзгордорӣ, ки аз омехтаҳои таркиби генетикиашон дигаргун карда шуда, синтетикӣ, пластикию, полимерӣ сохташуда пешниҳод мегарданд, ки ниҳоят хатарзо мебошанд. Усулҳои нигоҳдорӣ дар ҳалҳои полиэтиленӣ дар муддати дурудароз дар савдои муомилоти харрӯза истифода намудан низ зарари зиёд дорад, натавон ба одам, балки зарари он ба ҳок сарчашмаҳои обӣ, ҳаво, ҳарорати атмосферӣ бағоят муассир аст. Баҳри фаҳмондадихӣ, пешгирӣ ва ҳимояву беҳдошти ҳаёти инсон зарурияти замониш, то бо воситаи дастгоҳҳои иттилоотӣ тарғиботӣ чомеаро воқифу бедор созем. Зеро баъди фурсате дер хоҳад шуд. Ин масъала дар мамолики пешрафта назари Япония сол муқаддам ҳал гардида барои нигоҳдошти солимии генофонди миллат тадбирҷӯӣ шуда буд. Имрӯз яке аз давлатҳои кашшоки Осиё, Непал ин иқдомро пайгирӣ намуда барои нигоҳдошти мувозинати табиӣ ҳаёт дар сатҳи давлатӣ ин масъаларо баррасӣ намуда истифодаи бесамари маводи полиэтиленӣ дар маводи ҳӯроквориро манъ намудааст, ки қадами бузургест дар солим мондани миллати он. Аҳолии наздик ба 9-миллионаи Тоҷикистон, осебпазиртар аст нисбати миллатҳое, ки 100, ё 200 миллион, ё ки бештар аз 1-миллиард аҳоли доранд. Пас муқаддастаррин карзи меросбарии мо ин беосеб расонидани хайсият, хувият ва солимии рӯҳу равон, ҳисси киёфа, зехният ва заковати бедори ориёӣ бар наслҳои ояндаи миллат аст. Масъалаи дигар пешгирӣ аз вабои аср ВНМБО (ВИЧ Спид) аст, ки дар раванди ворид шудани шаҳрвандони хориҷии мубталои ин беморӣ ва сафи бесобикаи муҳоҷирони меҳнатӣ бар миён омадаву ҳафти сироятёбии афроди зиёдеро дар пай дорад. Давлатҳои ҳамсояи мо мубталоёни беш аз 1,5 то 2 миллион нафара доранд, ки офати он барои миллати мо камтар аз бомбаи ҳастай нест, зеро воридшавии беназорати шаҳрвандони хориҷӣ ҳатари мудҳиштарин дар ин раванд аст. Зеро ба ҳамагон равшан асту дар таҷрибаи давлатҳои пешрафта муайян шудааст, дар ҳамаи равандҳои ба ҳам омадани давлатҳо пештара бештар қувваҳо зиёнкор ва олами ҷиноӣ фаъолтар мегарданду паси манфиатҳои шахсият гурӯҳӣ амал менамоянд. Масъалаи кочоки молу амвол, хариду фуруши маводи муҳаддир, тичорати одаму узвҳои он, фоҳишагарӣ, таблиғу густариши гӯяҳои ифротӣ, экстремистӣ динӣ, мазҳабӣ, иркию наҷодӣ ва садҳо доғҳои бозори сиёҳ барои давлат ва фардои хуввияти миллат хатарест ваҳим ва сардест барои рушд. Хифзи ҳамаи иттилоотӣ муҳимтарин карзи вичдонии аъзоёни чомеа аст, зеро он ҷӣ бар гӯш ояд бар мағз ҷой бигирад ва сипас бар зехну равон, гуфтору кирдор қорагар шуда пиндор, эътиқод, урфу одатҳои тағйир бидиҳад.

Ин таҷрибаи омӯхташудаест, ки хамаи паёмбарон, сиёсатмадорон, мубаллиғони дину ойин, инкилобгарону ислохотчӯён зи он босамар истифода намудаанд. Имрӯз хатар зиёд аст, зеро ҷанги иттилоотӣ бо воситаи технологияи навини иттилоотӣ назари дастгоҳҳои мохвораӣ дар интернет, тамоми ВАО ва дигар минбарҳои иттилоотӣ ба мағзо ворид гардида сабаби ҷандин паёмдҳои нохуш хатарзо шудааст. Мухтавои аксари маводи иттилооти воридотӣ гаразноқ ва пайи ҳадафҳои сиёсӣ, динию мазаҳбӣ, иркию наҷодӣ буда, пошандаи тухми низои қавмӣ, динӣ, мазаҳбӣ, норозигӣ ба сиёсати давр, сиёхкунии роҳбарони сиёсӣ, ифродгарой ва аз ҳам пошандаи ваҳдат, ҳамбастагӣ, сулҳу оромӣ дар миллату давлатхост. Масъулини ширкатҳои мобилӣ, васлсозандагони алоқаи мохвораӣ, ВАО ва ташкилоти қорхонаҳо, бозору дигар мақонҳои ҷамъиятӣ вазираданд нисбати пешниҳод, паҳн, таблиғи иттилооти гаразноқи бегона дақиқназару санҷидақор бошанд, то ҳофизаи таърихи миллат таҳриф, идеологияи миллӣ қурбони гаризаҳои динӣ, одобу русуми аҷдодӣ ба ҳурофот, забону адабиёти беш аз ҳазорсола ба лаҳҷаю мадху шаҷараҷӯй табдил наёбад. Таблиғу паҳн сохтани диску видионавори силсилафилмҳои хориҷии мухтавои даҳшатафканӣ, қатлу қуштор, разолату бераҳмӣ, фаҳшу зуроварӣ, бадебинии динию наҷодӣ дошта, муסיқии ғайр бо савту суруди мазмуну мундариҷаи паст дар қўчаю нақлиёти ҷамъиятӣ, растаю дуқонҳои дискфурӯшии бозору хиёбонҳо зарбаҳои сангинтаринанд ба ҳуввияти миллӣ ва фардои наслҳои миллат. Пас дар ин вартаи ҳаёту мамонт, ки ҷаҳонишавист барои нигоҳдошти асолати миллӣ, хифзи генофонди миллат, тақомули тамоми қуқнҳои ҳаёти қомеа, рақобатпазири бозори ҷаҳонӣ гаштани қолу масолеҳи қишоварзию саноатӣ, аз давлати истеъмолқар ба давлати истехсолқар табдил додани он, ташаққули дарқи масъулият, ҳисси ифтиҳор, қурури миллӣ, қушд додани тафакқури зехнӣ, зирақии сиёсӣ инҷунин ҳамқадами қамону пешқому ихтироқор будани наслқоро тарбия, таъмин ва барои бақои генофонди миллати ориёӣ талоши ҳамақониба шарту зарур аст.

Аминҷон Зарифӣ. Сардори шўъбаи таълими Қоллеҷи политехникии н. Зафаробод.
Аълоқии Маориф ва илми Қумхурии Тоҷикистон.